

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Caput 4. An in peccatis contra naturam, opus sit in confessione explicare
circumstantiam bestialitatis, vel sodomiae, vel pollutionis? an verò
sufficiat, dicere, peccavi contra naturam in materia ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

dio: Si enim reverentia conjunctioni sanguinis debita, ex virtute specialis, jure naturæ graviter prohibet copulam inter consanguineos, quo fundamento dici poterit, non prohibere peccata contra ipsam naturam, cum majorem hæc difformitatem continent: Hæc conclusio est contra Dianam, Megalam, & alios num. præcedenti citatos: sed meo judicio est omnino certa, lumineque naturali nota. Quis enim dicet, minus opponi conjunctioni sanguinis sodomiam cum sorore, quam copulam?

32. Dico secundò. In gradibus, in quibus jure naturæ non est prohibitum matrimonium, sed solum præcepto Ecclesiastico, non datur in peccato contra naturam, sive, cum mare, sive cum femina (quidquid contra hanc secundam partem dicat Tancredi cum aliis in *Quæstionibus moral. disp. 6. de Penit. quæst. 27.*) specialis aliqua malitia incestus in confessione necessarii explicanda. Hæc est sententia expressa P. Azor, cui partim consentit Bonacina supra, ut putat probabilem Lugo ubi supra num. 350. quia contrarium, quam ipse amplectitur veritatem vocat. Et in simili eam tenent Bahius de Leon de impedimento cognationis spiritualis, causa 30. §. 2. Acunna tract. de confessorio sollicitante, quæst. 3. num. 33. Probatur: quia, ut ait Azor, jus humanum prohibens matrimonium inter cognatos, & affines, solum prohibet expressè coitus ordinarios, qui sunt servato sexu, & vale naturali. Ergo talis prohibitio non est extendenda ad coitus extraordinarios, seu peccata contra naturam, cum enim lex ista odiosa sit, potius restringenda est, quam extendenda.

33. Ex dictis fit, in peccatis luxuriæ contra naturam, solum reperiri malitiam gravem incestus, quando fuerint cum consanguineis in primo gradu lineæ rectæ; nam in reliquis gradibus, ultra primum in recta linea consanguinitatis, non est irritum matrimonium jure naturæ, sed validum, etiam in primo gradu affinitatis, ut videtur est apud Sanchez lib. 7. de Matrim. disp. 51. n. 20. & disp. 52. n. 7. & disp. 66. Addit verò Sanchez eum Ledesma, in aliis gradibus, seu affinitatis, seu consanguinitatis, venialem quandam indecentiam continere copulam, seu matrimonium cum consanguinea, vel affine, quod à fortiori tenendum est de peccatis contra naturam.

34. Obicit Lugo supra n. 346. Eadem ratio prohibendi matrimonium militat ad prohibendum etiam contactum illicitum: ergo omnis contactus illicitus inter consanguineos, vel affines, est jure humano prohibitus: nego consequentiam. Quia lex penalis non est ex identitate rationis ad alios casus extendenda, ut docent Salas, Portel, Bonacina, Sayrus, Suarez, & Valentius, apud Dianam 1. p. 11. r. 26. Unde licet concedamus eandem prohibitionis rationem militare in copula naturali, & contra naturam, hæc tamé de facto non invenitur expressè ab Ecclesia prohibita, secus illa.

35. Obicit secundo, qui consanguineam, seu affinem in tertio, vel quarto gradu turpiter tangit, debet in confessione explicare circumstantiam personæ sanguine, vel affinitate conjunctæ, ut ex communi Doctorum tradit Sanchez de Matrim. lib. 9. disp. 46. num. 18. ergo à fortiori tenebitur explicare, si habuerit concubitum sodomiticum cum tali femina. Cæterum, hæc ratio nihil probat de peccato contra naturam cum masculo, unde turpiter illum tangens, non tenebitur eam circumstantiam aperire, juxta opinionem asserentem, peccata contra naturam, extra gradus ad matrimonium jure naturæ prohibitos, non continere specialem malitiam in-

cestus. Et idem in sodomia cum viro (non verò cum femina) nostram sententiam tenet Tancredi in *Quæstionibus moral. disp. 6. de Penit. quæst. 27. fol. 154.* citans Bellochium, Homobonum, Dianam, Alphonsum de Leon, & putat probabilem apud illum Card. de Lugo.

36. Respondeo secundò, tactus illos cum consanguinea, vel affini etiam in 3. & 4. gradu, debere in communi sententia explicari, quia tactus cum femina habent malitiam copulæ, licet non procedant ex illius intentione, ut pluribus citatis tradit Sanchez supra num. 12. ac proinde eodem jure prohibiti censentur, ac ipsa copula. Quod si adhuc contendas, prædictos tactus, absque intentione copulæ, diversè esse speciei ab illis, ut existimat Lugo disput. 16. sect. 14. num. 556. poteris consequenter respondere, circumstantiam consanguinitatis non esse necessario explicandam in tactibus impudicis, absque periculo consentiendi in copulam, ut bene tradit D. Franciscus Verde, opuscul. pro Caramuele quæst. 4. §. 60. fol. 49. dicens, sufficere se accuset * osculatus sum virgi turpiter faminam. Omitto, rationem superius adductam ad probandum Ecclesiastica prohibitionem copulæ non censeri prohibitum peccatum contra naturam, manifestè etiam probare, non esse prohibitos tactus impudicos, si in illis tantum sistatur, absque animo progrediendi ad copulam, & absque ejus periculo: ut simili docet Joannes Sanctius in *selectis disp. 11. num. 11. & 13.* Nam juxta hanc sententiam ad speciem sodomie inchoatæ reducuntur.

CAPVT IV.

An in peccatis contra naturam opus sit in confessione explicare circumstantiam bestialitatis, vel sodomie, vel pollutionis? an sufficiat dicere: peccavi contra naturam in materia castitatis?

37. **V**T principali quæsito satisfaciam, necessarium est præmittere doctrinam, ex qua illius congrua ratio petenda est. Omnia peccata contra naturam esse ejusdem speciei infimæ, & per consequens ejusmodi circumstantias esse tantum aggravantes intra eandem speciem (quas non esse ex necessitate confitendas sæpè diximus) affirmant plures, quorum opinionem tenuisse D. Thomam 2. 2. quæst. 154. art. 11. & 12. contendunt non pauci, quos citatos sequitur Illust. Caramuel in *Theolog. Fundam. num. 1199. fol. mibi 580.* inter quos numerat M. Bartolomæum Fumum in *Armilla verb. Luxuria, num. 5. ubi sic ait.* * Vitium contra naturam, licet sit una species secundum D. Thomam multis tamen modis exercetur, & quotquot cum D. Thoma ejusmodi vitium contra naturam, non in plures species, sed in varios peccandi modos, licet alios aliis graviores dividunt. Omnes inquam, contendit Caramuel, pro sua stare sententia adstruente, quoniam peccata contra naturam esse ejusdem speciei infimæ. Pro qua adducit Navarrum, Grassium, Matthiam Pheliphium, & Mag. Andream à Turri Dominicanum, Sacræ Theologiæ professorem, & decem alios, ex variis Religionibus Magistros Lovanenses.

Eam.

Eamque refert approbasse Universitatem Pragensi: vide etiam illum *suprà* fol. 752. & 760. & in *Theol. Moral.* num. 1607. & in *Regul. S. Benedicti*, num. 983. & in *Synthesibus*, quæ extant sub fine ejusdem commentarii, & denique in 2. part. *Theol. Fundament. præcept.* 6. num. 91 fol. 74. ubi sic ait: * Video pro probabilitate opinionis distinctionem negantis (nimirum specificam inter peccata contra naturam) stare triginta Scriptores, vel plures, stare academice Pragensis facultatem Theologicam. * Et probabilem putant Diana 3. part. tract. 4. resol. 159. Trullench in *Decalogum*, tom. 2. lib. 6. cap. 1. dub. 8. num. 8. & Machado tom. 1. lib. 2. part. 2. docum. 8. num. 4. ubi sic ait: * Demas, de que como afirma Filucio, es muy probable, que todos los pecados contra naturaleza son *unius speciei infime, & non subalterna*. * Quibus consentit Fr. Ludovicus à Conceptione in *exam. veritat. tract.* 5. de *Pœnit. casu ult. fol.* 459. & tom. 2. *examinis in lit. L. verb. Luxuria*, illat. 1. num. 3. fol. 239. Et sequuntur Allenis, Navar. M. Joann. Nider, Ludovicus Carbo, & ferè triginta Doctores, apud doctissimum Fr. Leandrum à Murcia Capuccinum in *disquis. in 1. 2. D. Thom. lib. 2. disp. 1. resolut. 17.* Qui assertit, hanc opinionem esse probabilem. Et favet Angelus, *verb. interrogationes*, num. 1. dicens: * Confiteatur mulier, quod fuit cognita extra vas debitum, non querat postea confessarius, in quo loco: vel quomodo & hujusmodi, sicut faciunt quidam, qui potius sunt contaminatores quam confessores. * Quem sequuntur Cajetanus, Armilla, Sylvestre, & Raynerius, apud Henriquez tom. 1. lib. 11. cap. 16. numer. 6.

38. Et quod magis: eam expressè tuetur M. Canus *Relict. de Pœnit. 6. part. 8. & quidem in re vehementer ambigua*, citans Cajetanum (sed non benè) ex hoc principio probare contenti: eos, circumstantias notabiliter aggravantes intra eandem speciem, debere in confessione explicari, quia aliter circumstantiæ sodomice, & bestialitatis possent celari: verba ejus sunt: * Peccata contra naturam non videntur specie discriminari, quod Cajetanus confirmat, at non satis efficit confiteri: effudi semen contra naturam, circumstantias verò illius peccati celare. *

39. Cæterum id satis esse, admissio antecedenti, est aperta sententia D. Thomæ, ut testatur ipse Canus *relict. de Pœnit. 6. p. 8. sed enim gravissimum*, ubi sic ait: * D. Thom. expressè tenet, solas circumstantias, quæ speciem mutant, esse confitendas. * Ergo si circumstantiæ sodomice, & bestialitatis speciem non mutant, satis erit confiteri: effudi semen contra naturam. Ideò hanc sententiam mordicus defendit Caramuel in *Theolog. mor. lib. 4. num. 1607.* & in *Theolog. Fundam. n. 1192.* Ubi ait expressam esse D. Thomæ: cui favet M. Fumus *suprà*, ubi postquam dixit, vitium contra naturam esse unam speciem secundum D. Thom. multis tamen modis exerceri, monet confessarium, ut dpm circa luxuriam peccata interrogat, * Tangat species, non autem ad actus, & modos singulares descendat. * Et supponit Diana p. 8. tract. 7. *resolut. 86.* Ubi loquens de illo, qui sodomiam commisit, inquit: * Satisfaceret, dicendo: peccavi contra naturam. * Ex quo Antonius Coronius in *sum. Diana*, *verb. Confessionis modus.* * In confessione non est asperienda circumstantia sodomice (nisi propter reservationem) si cum femina, vel masculo illam commisit: sed satis est dicere: peccavi contra naturam. * Quibus adde D. Franc. cum Verde in *defensione Caramuelis quest. 6. §. 1. fol. 73.* ubi ait: * Pendet veritas (hujus assertionis) & controversia, an in uno actu possit esse multiplex numero malitia? *

Questione autem 4. §. 37. num. 168. fol. 41. latè probabile putat in eodem actu, duplicem malitiam posse reperiri: quod æquivaleret dicere, sufficere, peccare de peccato contra naturam. Unde semper non distinguat specie (ut docent auctores *suprà*) dicendum erit; sodomiam esse gravius peccatum contra naturam, propter participationem peccati alterius; non verò multiplicari numero peccatorum fornicatio unum numero peccatum est, licet eorum personarum concursu fiat. Idè Caramuel in *Theolog. moral. lib. 4. num. 1607.* eum, qui bestialitatem, aut sodomiam commisit, inquit, satisfacere, si in confessione dicat, * procuravi se pollutionem, quia tantum occultat circumstantias notabiliter aggravantes. Alii vero qui malitia ex hoc capite multiplicari sentiunt, id exprimendum in confessione censent. Quapropter Fr. Ludovicus à Conceptione ubi *suprà*, licet cum aliis probabile existimet, peccata contra naturam esse ejusdem speciei, tamen advertit committentem sodomiam teneri in confessione dicere: *Peccasse contra naturam cum socio*, qui secus inexplicatum relinqueret numerum peccatorum.

40. Verum peccata contra naturam esse diversæ speciei infime, ac proinde circumstantias talis questionis expolitas debere in confessione explicari, certissimum est. Sic communis Theologorum, & contrariam, jure optimo, intollerabilem omnino vocat P. Ovidio 1. 2. tract. 6. *controv. 5. pan. 3. l. 7. num. 54.* Ubi benè advertit illi non suffragari D. Thomam, nec Armillam, aut alium ex antiquis Doctoribus: quia intelligi debent de specie subalterna, & nequaquam trahendi ad singularem sententiam discrepantem à communi Doctorum consensu: probatur primò. Quia notabilis distinctio obiectorum sufficit ad constituendam diversam speciem, omisso Officio Divini, & omisso facti diversum peccati speciem efficiunt, in confessione exponendam: & comedere lacticiam, vel carnes in die prohibito, diversam fundant peccati speciem, licet dum omnes; propter notabilem obiecti distinctionem, etsi ab eadem virtute abstinere, & adimplere Ecclesiæ præcepto, prohibeantur. Ergo similiter bestialitas, sodomia, & pollutio, utpote, quæ prout iudicio, notabilem distinctionem involvunt, diversas peccati contra naturam species in esse necesse constitunt.

41. Secundo probatur, quia, ut ex apprehensione terminorum constat, diverso modo rationi distinguant; & iudicium variant, licet omnia conveniant in exercendo actu venereo, quem sequi non possit generatio: quod solum probat, prædictas circumstantias genus peccati contra naturam constituere ad species infimas. Confitematur, quia verum legis naturalis, ejusmodi vitia prohibentis, diversum est, v.g. pollutionem prohibet, quia illa prodigitur semen à natura ad generationem debitum; sodomiam, quia alterius addit usum venereum debiti, & bestialitatem, quia superaddit supplicium alienæ nature; & denique gravius cæteris constitutum cum demone, quia ultra has distinetur distinctionem involvit. Ergo nequaquam dubitandum est de veritate hujus sententiæ, ab omnibus Theologis, si unum, vel alterum ex recentioribus excipias, communiter receptæ.